No. 23. 1846.

# VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 25 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

## NIEUWSTIJDINGEN.

## Staatkundig Overzigt.

Volgens een schrijven uit Frankrijk zouden de onderhandelingen van Rusland met Rome een nog meer verwikkeld aanzien hebben gekregen. In antwoord op het verlangen van den paus, om de Roomsche Kerk in Rusland godsdienstvrijheid te verleenen, zou de Russische diplomatie de voorwaarde *sine qua non* stellen, dat het pauselijk gouvernement zelve het stelsel van godsdienstvrijheid op zijn eigen grondgebied aanneme, en met name aan alle Christengezindheden te Rome vrije uitoefening van godsdienst toesta.

Uit Frankrijk wordt, onder staatkundige betrekking, niets bijzonders gemeld. De openbare aandacht is daar bijzonder gevestigd op de Algerijnsche aangelegenheden.

Woensdag was de beraadslaging over de graanwetten in de kamer der gemeenten van Engeland nog niet afgeloopen. De heer *O'Connell* had aan die kamer eenen langen brief geschreven, in welken hij strengelijk afkeurde de wet van de lords-kamer ter beteugeling der misdaden in Ierland.

Sedert eenige dagen waren te Londen geruchten in omloop, dat er onderhandelingen met de Vereenigde Staten over de zaak van het Oregon-gebied zijn aangeknoopt. Thans verneemt men, dat de jongste tijdingen uit de Vereenigde Staten werkelijk van zeer vredelievenden aard zijn, en alle vrees verdwenen is, van eene botsing, althans zonder uitputting van alle middelen, die tot eene minnelijke beslechting kunnen leiden.

Er zal binnen kort, zegt men, een boek te Londen verschijnen, dat hoogstbelangrijke openbaringen zal bevatten over de geheimvolle zaak van *Caspard Hauser*. Het blijkt uit deze openbaringen, dat *Caspard Hauser* te Manheim geboren werd, dat zijne moeder de vorstin *Stephanie de Beauharnais* is, thans groot-hertogin douairière van Baden, en dat zijne verdwijning veroorzaakt is geweest door politieke kuiperijen, die zeer naauw verbonden waren met de opvolgingstwist welke in 1818 tusschen Beijeren en het groothertogdom Baden ontstaan is.

Het is thans maar al te zeker, dat men in Posen eene revolutie beoogde, en dat in deze stad zich rustverstoorders ophielden, welke grootendeels zijn gearresteerd.

### FRANKRIJK.

— Een diefstal door kinderen. — Eene jonge kindermeid, zeer keurig en netjes opgeschikt, en aan iedere hand een kind geleidende, bevond zich dezer dagen in den Plantentuin te Parijs, voor de *rotonde*, die men gewoonlijk het Apenpaleis noemt. — « Neem mij eens op uwen arm — zeide de kleinste der kinderen tot de meid — opdat ik die kleine apen kan zien. — « Laat mij dezelve ook zien — zeide het oudste. — Doch dewijl het meisje er geen twee op de armen kon torschen, wendde zich het kind tot een nieuwsgierige van hooge gestalte en zeide: — « Mijnheer gij zijt zoo groot, laat mij die apen zien, gelijk mijne zuster. — De vreemdeling voldeed aan haar verzoek, nam het lieve meisje op den arm, trad met haar de tralies nader en bragt na eene poos haar weder bij de kindermeid. — Hij verwijderde zich; maar toen de heer naar het uur wilde zien, om met den ijzeren weg te vertrekken, was hij wel verwonderd van zijn horlogie niet meer in zijn vestzak te vinden; ook zijn tweede zak, waarin een beurs met geld gestoken had, was ledig. Niemand anders kon de dief geweest zijn dan dat kind; hij herinnerde zich dat zij dikwijls aan zijn vest had getast en er zich aan vastgehouden, even alsof zij bevreesd ware geweest. Hij keerde weder en het leed niet lang of hij vond het drietal terug, nabij de brug van Austerlitz; hij greep de kindermeid bij den arm, en eischte het ontroofde weder. Deze begon zoowel als de kinderen te schreeuwen en om hulp te roepen, hetgeen eene menigte volk rond hen schaarde. De kindermeid verhaalde, dat die heer haar de kinderen had willen ontrooven; de heer integendeel schreeuwde even luid, dat zij hem zijn horlogie en beurs had doen ontstelen. Het volk scheen allengs al meer voor de meid partij te trekken, en toen deze verklaarde, dat hij haar met geweld in eene herberg had willen trekken, steeg de verontwaardiging ten top. De policie kwam en onttrok den vreemdeling aan die volksmenigte, en het meisje vervolgde haren weg. Aan de wacht gaf de heer verklaring van zijne zaak; toen, door een zeer voornaam persoon, zijne loslating werd gevraagd, werd hij dadelijk in vrijheid gesteld. De pogingen om deze behendige diefegge te ontdekken, zijn tot heden toe vruchteloos gebleven.

### BELGIE.

— Men schrijft uit Tervueren:

« Gedurende de nacht van zaturdag ll., wekte de brandklok plotseling de inwoners van Tervueren op. Een hevige brand was in eene bakkerij uitgebarsten, en had reeds een naburig huis bereikt, vooraleer de eerste bijstand aangekomen was. Niettegenstaande de pogingen van het volk, dat op de plaats van den ramp verzameld was, werden de twee huizen met al wat zij bevatten, de prooi der vlammen, met uitzondering van eene koe, die alleen gered werd.

Een trek van moederlijke liefde heeft diep de harten van al de aanwezigen, gedurende dit tooneel van verwoesting, ontroerd. Eenige buren waren het eerst gewaar geworden dat de vlammen door het dak van het brandend huis uitsloegen, en klopten hevig aan de deur, om de bewoners te verwittigen van het gevaar dat hen bedreigde. De vrouw van den bakker, die alleen te huis was, ontwaakte door het alarmgeroep, en ziet gelijkertijd boven haar hoofd de zoldering branden.... Verschrikt springt zij haar bed uit, snelt naar de wieg van haar eenig kindje, dat eerst vier maanden oud was, en vliedt door de vlammen, dezen dierbaren schat medenemende. In de straat gekomen zijnde, blijft zij eensklaps staan... slaakt een kreet van vertwijfeling en wil op nieuw in huis loopen, haren zoon in hare armen drukkende... — Houd stil! Wat gaat gij doen? — roept men haar toe. — Mijn kind aan de dood ontrukken, het redden met gevaar van mijn leven, of er mede sterven! antwoordde zij. De ongelukkige moeder had haar verstand verloren. Op hetzelfde oogenblik stortte het dak van het huis met groot geweld in.

Deze ramp wordt aan onvoorzigtigheid toegeschreven.

— Eene zonderlinge zaak is te Brussel voor de correctionele regtbank gevonnisd. Eene jonge dochter kwam zich voor de regters beklagen, dat haren minnaar, na verscheide beloften van haar te trouwen, eindelijk den dag voor het aankondigen van het huwelijk had vastgesteld. Met dit vooruitzigt en in deze hoop, had zij eenen nieuwen en fraaijen inboedel gekocht, en al die meubelen in de woning van haren toekomenden gesteld. Eens in bezit van die meubelen, heeft de minnaar geweigerd de meid te trouwen, en heeft niets van het nieuwe huisraad willen wedergeven. De minnaar hierover ondervraagd, heeft gezegd dat die meubelen een *cadeau* of geschenk van zijn lief zijn, en dat hij dit geschenk niet gelooft te moeten wedergeven. De regtbank heeft beslist dat de minnaar aan geen hoegenaamd misdrijf pligtig was, en heeft hem vrijgesproken. Men kan gemakkelijk raden dat het verlies van zoo fraaije meubelen meer dan een traantje aan het meisje gekost heeft.

### NEDERLANDEN.

ARNHEM, den 21. Februarij. De bekende *Meester*, welke sedert eenige dagen in het huis van arrest hier ter stede bewaard wordt, ligt ziek ten gevolge van de vermoeijenissen, welke hij, gedurende zijne overbrenging van 's Gravenhage naar herwaarts, ondergaan heeft.

Wij weten niet wat men denken moet, als, zonder eenige aanwijsbare oorzaak, iemand geboeid en grootendeels te voet, van 's Gravenhage over Amsterdam, Harderwijk en Apeldoorn, hierheen wordt gezonden. De *naaste* weg loopt regtstreeks over Utrecht; de *zuinigste* voor het rijk is de verzending per spoortrein naar Amsterdam, en van daar op dezelfde wijze herwaarts. Met geringe kosten kan op die wijze een geregtsdienaar uit 's Gravenhage op éénen dag zijnen last volbrengen en terug zijn. Het is *onbegrypelyk* waarom men dien langen omweg gekozen heeft.

Bitter heeft *Meester* zich tegen de regenten van het huis van arrest beklaagd over de ondergane behandeling. Na in éénen marsch van Harderwijk naar Apeldoorn te hebben geloopen, waar hij doodmoede of doornat aankwam, werd hem daar tot nachtverblijf aangewezen het gevangenishok van het kantongeregt, dat tot ameublement eene krib met eenig morsig stroo bevat. Men schijnt te Apeldoorn slecht toezigt over die gevangenis en de behoorlijke reiniging derzelve te houden, hetgeen vooral noodig is en in eenen tijd, dat daar telkens landloopers en bedelaars vernachten: — althans *Meester* heeft bij zijne aankomst alhier de grieving moeten ondergaan van zijne kleederen tegen de gewone gevangenis-plunje te verwisselen. Met een *veroordeelde* gaat men in den regel menschlijker om; en men bedenke, dat *Meester* nog niet eens een beschuldigde, maar slechts een *verdachte* is.

Trouwens die *verdenking* duurt nu reeds vijf maanden. Het wordt tijd, dat men hem en zijne lotgenooten in staat van beschuldiging stelle, of, zoo de gronden daartoe ontbreken, ontsla.

Men is hier algemeen begaan met zijn lot: want wat hij ook misdaan moge hebben, hetgeen tot dusver een geheim blijft, schijnt zoodanige behandeling voor iemand, die nog slechts *verdacht* wordt gehouden, onverdiend.

De *verdenking*, die tegen hem bestaat, moet overigens wel van zeer gewigtigen aard zijn; althans het is, zelfs hier ter stede, *onmogelyk* tot hem door te dringen. Dit is het *alleronbegrypelykste* van de geheele zaak. Dat men eenen verdachte een tijdlang buiten toegang stelle, om afspraken met medeschuldigen te voorkomen, kan men laten gelden; maar dat men iemand, tegen wien de instructie reeds vijf maanden heeft kunnen gevoerd worden, in eene ver verwijderde plaats, waar hij geroepen is om zich in regten te verdedigen, *zelfs voor advokaten buiten allen toegang houdt*, die hem van raad wenschen te dienen, is meer dan onbegrijpelijk.

Hetgeen wij hier schrijven is de letterlijke waarheid. Twee onzer regtsgeleerden hebben, op hun dringend aanzoek van tot hem te worden toegelaten, van den heer procureur-generaal ten antwoord ontvangen: « dat hij zoo stelligen last had ontvangen, van den verdachten *Meester* buiten allen toegang te houden, dat in dat verzoek niet kon worden getreden."

Voor de eer onzer justitie is het te wenschen, dat de sluijer, welke deze zaak bedekt, spoedig worde opgeheven, en die geheimen worden opgehelderd. *(Arnh. C.)*

— Van den Helder schrijft men van den 19. Februarij het volgende:

« Naar men verneemt, is met den 15. dezer te Rotterdam in dienst gesteld Z. M. schoener *Aruba*, onder bevel van den luitenant ter zee 1e klasse *C. J. Berghuis*, en zijn aan boord van dien bodem geplaatst de luitenant ter zee 2e klasse *P. van Blijswyk Ris*, en de officier van gezondheid 3e klasse *T. K. Hille*. Dit vaartuig is bestemd voor de dienst te St Martin, Aruba, Saba en St. Eustatius.

« Z. M. stoomschip *Cycloop*, onder bevel van den kapitein-luitenant ter zee *J. F. A. Coertzen*, zal eerstdaags deze haven verlaten om deszelfs gewone voorjaarsmanoeuvres te volbrengen.

« Op 's Rijks Maritimewerf alhier is sedert korten tijd opgerigt eene gymnastie tot oefening voor de marine, onder opzigt van den luitenant ter zee 1e klasse *G. C. C. Pels Ryk*; dezelve voldoet in alle opzigten aan derzelver doel.

— De zitting van de Tweede Kamer van den 19. dezer is merkwaardig geweest. 1°. door de hoogverdiende algemeene verwerping van het ontwerp van wet betrekkelijk de bezwaarschriften enz.; 2°. door den kampstrijd tusschen de heeren *van Dam* en *van Hall*, waarbij de laatste zich tamelijk onvoorzigtig heeft laten ontvallen, dat hetgeen in de Kamer in het belang van het land gezegd wordt door hem, daar buiten gezegd, voor laster zou gehouden worden. Eere den onvervaarden volksvertegenwoordiger, die den moed heeft van het algemeen belang ook tegen ministeriele almagt te verdedigen, en wij roepen der gansche Kamer toe: Mannen waakt, opdat niet alleen al het geld van het volk in den fiscus, maar ook de vrijheid van spreken en handelen in den afgrond der willekeur verslonden worde.

## HET SPOOK.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Maar, wat had ik dan gezien? Een levend schepsel of de geest van een' mensch die geleefd had? dit werd een geheim, welk ik mij voorstelde wel te doorgronden. In diepe bedenking verzonken, nam het gezelschap nu afscheid van mijn vader. Den volgenden middernacht begaf ik mij van nieuws naar den kruisweg, doch vond er volstrekt geene geknielde vrouw meer; immers het kon waarheid zijn, dat de geest zich slechts te Kersnacht vertoonde, en ik besloot dat tijdstip af te wachten om een volgend bezoek te beproeven. Het jaar verliep, gedurende 't welk die gebeurtenis nog al dikwerf tot onderwerp van het gesprek diende, en Kersdag kwam aan met de algemeene vergadering onzer vrienden, wien ik mijn genomen besluit had medegedeeld. Gelijk de eerste maal, begaf ik mij, te middernacht min vijf minuten, met het rouwfloers op weg; het was nu helder weder; de maan spreidde haren zilver-glans uit het gestarnde gewelf.. Langzaam en wezenlijk aangedaan, bereikte ik den boschwijk; het dwars-pad ingeslagen zijnde, durfde ik in 't eerst bijna niet vooruit zien, doch mij welhaast herstellende, zag ik driftig naar de kruisplaats. Het verschijnsel bevond er zich weder in de bewegelooze houding. Hoe klopte mij 't hart van ontroering! hoe waggelden mijne beenen! Met groote moeite ging ik voorwaarts, en de geknielde vrouw genaderd zijnde, wierp ik haar het floers over 't hoofd. Een gelijke zucht als 't voorleden jaar, deed zich hooren, waarna een treurige stem mij antwoordde: « Ik dank u."

Bij deze woorden geraakte mijn hoofd op hol; ik liep heen, zonder te weten waar naartoe, en, hoe sterk is niet de gewoonte? ik had den weg naar ons huis genomen. Ik kwam er zoo bleek en afgemat aan, dat ik geen enkel woord kon uitbrengen; een hevige koorts overviel mij oogenblikkelijk; drie weken lang dobberde ik tusschen leven en sterven; in mijne ijling, zoo heeft men mij gezegd, riep ik niets anders dan: « Ik dank u!" Eindelijk herstelde ik, en sedert dien kan ik verzekeren, dat mij nooit meer de lust bevangen heeft om op Kersnacht den boschwijk te gaan bezoeken.

— Indien dit u voorgevallen ware, mijnheer, zoudt gij dan nog met de geestverschijnsels durven lagchen? De blonde heer gaf geen antwoord, hij was, gelijk wij allen, in diep gepeins verzonken bij 't verhaal dezer wonderbare gebeurtenis. Na eenige oogenblikken stilzwijgens, vroeg ik der beminnelijke verhaalster: « Maar, heeft niemand uwer vrienden ooit navorschingen gedaan, 't zij over 't planten van dat kruis, ofwel wegens de verschijning dier geheimzinnige vrouw? — Niemand, antwoordde de juffer, heeft deswegens iets hoegenaamd kunnen ontdekken, en dit alles blijft tot heden voor ons duister en ondoordringbaar.

Indien zulks 't gezelschap aangenaam kan zijn, sprak toen een grijsaert, een onzer reisgenoten, dan zal ik dit geheim verklaren en het verhael van mejuffer volledigen, op voorwaarde dat ge mij zult toestaan van eigennamen te verzwijgen. Gaarne stemden wij in dit beding, en na dat wij vooraf den grijsaart bedankt hadden, sprak hij aldus:

— « Het kruis, dat in den boschwijk te vinden is, werd door mij geplant: de reden hiervan zult gij vernemen. Vele jaren voor de gebeurtenis, u daar zoo even bekend gemaakt, bevond zich op een' avond in de straten van Brussel een klein jong meisje, dat bitterlijk schreide; zij was verdwaald geraakt, en wist zelfs hare woonplaats niet aan te wijzen. Een mijner vrienden, dien wij Jacob zullen noemen, door medelijden bewogen, nam haar met zich en hield het kind 't zijnent, terwijl hij alle middelen inspande om hare ouders te ontdekken. Al zijne opzoekingen bleven vruchteloos, en eene maand nadien, de overtuiging bekomen hebbende dat het meisje verlaten was geworden, aanzag hij het als zijn eigen en, schoon ongehuwd, belastte hij zich met hare verzorging. De opvoeding welke hij de jeugdige Amelie deed ontvangen, was uitmuntend; ook nam zij die wel ten nutte. Mijn vriend was er gelukkig door, en hij mogt er wel trotsch op wezen, want, pas achttien jaren oud, was het vondelingje reeds eene allerfraaiste juffer geworden. Dan werd zij door een man, nog in den bloei zijns levens en die een aanzienlijke fortuin bezat, ten huwelijk gevraagd. Deze gelegenheid was voor Amelie te voordeelig, dan om de zelve te weigeren; ook werd het huwelijk met volle toestemming van mijnen vriend voltrokken; schoon het hem pijnlijk viel, zoo op eens van zijne aangenomen dochter gescheiden te worden; want het paar verliet Brussel om zich elders te vestigen. — Korts daarna riepen mijne zaken mij na-

— In Pruissen wordt van regeringswege meel aan de behoeftige gemeenten uitgedeeld, om te betalen volgens de prijzen, die na den aanstaanden oogst zullen bepaald worden. Hier te land wordt het meel, door de onmenschelijke belasting op het gemaal, nog steeds duurder, en voor den behoeftige schier onverkrijgbaar gemaakt. Waarlijk, zoo er ooit gepaste gelegenheid was om van landsvaderlijke gezindheid te doen blijken, het zou thans zijn, door de afschaffing dier gehate belasting. Brood is het zegt des volks, en dat zegt moet onbezwaard blijven. Behalve het drukkende voor de behoeftigen, die het meeste brood eten; behalve het schreeuwend onregtvaardige, dat juist hij, die het zwaarste huishouden heeft en dus het minste missen kan, het meeste betalen moet, is deze belasting nog daarom verwerpelijk, dewijl zij aan de ingezetenen buiten hun geld, ook een onschatbaren tijd ontrooft, en hen aan velerlei kwellingen blootstelt. En het is juist deze hatelijke, slaafsche, onbillijke belasting, welke van de zijde der administratie het uitgebreidste en kostbaarste toezigt vereischt. — Men heeft wel gelijk, wanneer men zegt dat de hollanders een gedwee volk zijn!

— De nederlandsche *stoom*-wijze om het volk naar de Ommerschans te bevorderen, is dezer dagen weder te 's Hage geappliceerd. Een ingezeten, die zijne belasting niet betalen kon, is een garnizaire te huis gezonden, doch, bij gebrek misschien aan brood voor zichzelven, dezen niet behoorlijk onthaald hebbende, is hij in eene boete van ƒ100. vervallen, behalve 6 maanden gevangenisstraf. Wie zegt nu nog, dat onze regering van geene *versnelde* middelen houdt?

## GEMENGDE BERIGTEN.

*Nadat het wets-ontwerp van den minister van finantien den 19. met algemeene stemmen was verworpen; heeft die excell. den 20. al de leden van de T. K. op een groot diner genoodigd; men ziet dus dat dit smulpartytje twee dagen te laat heeft plaats gehad. — In 1845 verscheen te Maagdenburg een wetenschappelyk werkje over Bileams ezelin, geschreven door Dr. F. Reichardt, dezelfde die eene brochure uitgaf over den stilstand van zon en maan op bevel van Josua in groot 8°. — Daar het ministerie van oorlog (volgens circulaire) geene middelen meer heeft om de soldaten te eten te geven, en men de goede jongens zoo lang zy den soldaten-rok aan 't lyf hebben ook geen honger wil laten lyden, heeft dat min. besloten 15 lotelingen per kompagnie met onbepaald verlof te zenden, ten einde zich te huis in het gebrek lyden te oefenen; mogelyk wel met het menschlievend doel, om hen dit naderhand, by ryperen leeftyd, wanneer het toch by den tegenwoordigen stand van zaken grootendeels hun lot zal worden, gemakkelyk te maken. Dat lieve ministerie! — Te Celle is een heer in 't tuchthuis gebragt met ƒ16,000 jaarl. inkomen, waarvan hy 6 jaren lang niets mag genieten wegens meineed. — Opgerigt te Gouda eene bewaarschool voor groote jongens, ten einde zich te bekwamen in 't jenever drinken. — Te Leiden worden bedenkingen geopperd tegen de echtheid van Markus XVI: 9—20. — Bijzonder wordt vers 18 door de anti-matigheidslidmaten misbruikt. — In de nabyheid van Gendringen werd een grenswachter door smokkelaars aan een boom vastgebonden en door eenen voorbygaanden jood, welken hy verzocht hem los te maken, geheel bedaard van zyn horlogie en geld beroofd, waarmede de schalksche jood, spottend lagchende zich verwyderde. — Abd-el-Kader heeft weder eene volslagene razzia (uitplundering) gehouden. In zeker christelyk land geschiedt dit dagelyks op eene meer beschaafde wyze. — In Belgie is een middel uitgevonden, om den mensch door electrisch licht van binnen te zien. Mogt het in Nederland maar een geheim blyven; vele wolven in schaapskleeren zitten al in doodsangst. — Onder de enkele, in nederlandschen zin bestuurde fondsen, die kwynende zyn, behoort ook dat tot aanmoediging en ondersteuning van de gewapende dienst (een edel doel!) weshalve de districts commissien zyn aangeschreven voor eene vette collecte te zorgen. — In het regtzinnige Dordrecht zal op 't einde dezer maand een prachtig steekspel plaats hebben, van een anderen aard dan jaarlyks te 's Hage gehouden wordt. — De vacante gouverneursplaatsen zyn weder vervuld. Met adelyken? dat spreekt van zelven. — De Minister Schimmelpenninck is met een diner afgetreden, aan welk corvée ook zyn opvolger heeft deelgenomen. — De minister van Binnenl. zaken heeft H. H. Gouverneurs aangeschreven om het gebruik van sterken drank tegen te gaan. — De minister van Marine zal, als een bewys van eenstemmigheid, op 24. dezer maand 24,000 kannen jenever doen aanbesteden. — Een vrome afgescheidene te Hasselt is wegens bigamie (dubbel huwelyk) in verzekerde bewaring genomen.*

## INGEZONDEN STUKKEN.

### ERUDITIO MUSICA.

**6. en laatste Concert, Donderdag den 19. Februarij 1846.**

Dank zij, in de eerste plaats, der directie voor de zorgen die zij droeg, om aan den laatsten concert-avond den meest mogelijken luister bij te zetten. L. MAURERS sinfonie werd opgevoerd; een bekend meesterstuk, over welks voortreffelijkheid wij meermalen de vrijheid namen onze gevoelens te uiten. Den 5. Februarij des voorleden jaars verving hetzelve SPOHR's *inwijding der toonen*, een bewijs in welke hooge achting deze compositie staat. Wij hebben er sedert dien tijd niets aan verloren maar integendeel verborgene en ongekende schoonheden in hetzelve ontdekt, die van den dichterlijken geest en het oorspronkelijk genie des schrijvers de ondubbelzinnigste blijken dragen; de *introductie* is statig en verheven, het daaropvolgende *allegro* onderscheidt zich door eene losse en ongedwongene beweging, zonder een enkel oogenblik van de stiptste geleidelijkheid af te wijken, of de minste waarde in karakter en stijl te verliezen. Het begin van het tweede deel bevalt ons echter niet. De adagio is indrukwekkend, majestueus, vol gevoel en brille; het scherzo kort en luimig, maar de finale vonden wij over het algemeen, en in het bijzonder met betrekking tot hare hoofdmotiven, te onbepaald, of liever niet bedaard genoeg, om eene goede en gelijkdragende uitvoering er van te kunnen verwachten, vooral niet bij de verbazende *snelheid* met welke hij ingezet werd, en die welligt met de bedoeling des schrijvers strookt. « *Am ende macht er larme*" laat zich een duitscher uit bij de beoordeeling eener sinfonie door een hoogst verdienstelijk, nederlandsch musicus gecomponeerd; dat zelfde « *Am ende macht er lärme*" slaat volkomen op MAURERS finale, en in het eindpresto vervalt hij in een geraas dat allerverschrikkelijk is, nog tuiten ons de ooren er van. Ik las eens dat de tusschen-ritournellen, in de bravour-aria's der nieuwe italiaansche school, ten doel hebben om den triumf der primo Donna's uit te *bazuinen*; zou MAURER, even als een *pygmalion* op zijn werk verliefd, ook een dergelijk doel hebben voor gehad? Zou hij *ook* zijn triumf hebben willen uitbazuinen of *hebben willen laten uitbazuinen?* In dat geval staan hem bij *Eruditio Musica* heerlijke middelen ten dienst; in den blaaslust en den onvermoeijenden en luidruchtigen ijver der OCTAVIUS, ANTONIUS en LEPIUS, van dat concert, die *naguères* zoo zeer onze ooren hebben geteisterd!! Nu zong de heer FESSEL, een zangmeester, die sedert korten tijd zijne woonstede binnen de Maasstad opsloeg, en die *wel* aanbeveling verdient, eene groote aria uit PAERS *Camilla*. De stem van den heer FESSEL is circa bas en zeer welluidend; hij bezit daarenboven eene goede methode; de bijval dien hij verwierf was regtmatig, wij hebben er gaarne in gedeeld. De heer REMMERS, solo-violist van zijne majesteit den allerverlichtsten keizer aller *Russen*, trad na hem op en droeg het eerste deel eens concerts van BERIOT voor, hetwelk hij in de tweede afdeeling ten einde speelde, met bijvoeging eener fantaisie en variatien van ARTOT. De heer REMMERS bezit gevestigden, europeschen roem; ieder die hem niet in den rei der uitstekendste toonkunstenaars van zijnen tijd plaatst, of die zou durven beweren, dat dezelve alle de opgenoemde stukken niet braaf en volmaakt heeft voorgedragen, zou *welligt* der waarheid den handschoen toewerpen, doch kwamen ons de *keus* der solo's ongepast voor: dat zijn immers geene *Bucephalen* voor zulke ALEXANDERS! Compositien van BERIOT, ARTOT en dergelijken, zijn eenigermate gelijk te stellen, met hofadelijke dametjes van den allerfijnsten toon, wier luimen en grillen men moet kennen en toegeven, die men steeds moet trachten, door beleefd- en oplettenheden te believen, om in gunst en gratie te blijven en welker genegenheid men bijna ieder oogenblik door het allerminste verzuim aan etiquette, gevaar loopt te verliezen. Er bestaan germaansche zenuwgestellen die niet geboren zijn om zich naar de gelante, fransche viool-muse te schikken, dit schijnt, onzes erachtens, en sauf het beter weten van anderen, ook het geval met REMMERS te wezen. Dezelfde door hem voorgedragene variatien van ARTOT hoorden wij eenige dagen vroeger in den Doelen van den jongen heer COENEN; « *nous ne décidons pas entre Rome et Geneve,*" doch waarom niet? COENEN heeft de variatien beter gespeeld, of liever COENEN heeft ze goed en naar eisch gespeeld. Het was alweder de schoone en engelachtige stem van mej. VAN OS DE VRIES, die de zangtaak vervulde: eene aria uit *Robin des Bois* en de romance, grace! uit *Robert le Diable* werden door deze hoogbegaafde zangster voorgedragen, onder eene zoo wel verdiende toejuiching, die tevens een eindeloos applaudissement ten gevolge had, hetwelk eerst ophield toen de soliste het laatste deel der romance herhaalde; « *Il faut l'ouir pour le croire.*" Gehuurde of partijdige pennen mogen het talent dezer onvergelijkelijke nederlandsche philomele in een twijfelachtig licht stellen, maar al dat pogen zinkt in het niet, wanneer hare reine, welluidende en volle stem het oor treft en ons geheel gevoel overmeesterd! Nog werd door den heer FESSEL een lied, *Jägers qual*, met obligate violoncel en piano uitgevoerd: vader CHRONOS werd er toornig over! doch 's mans gelaat verkreeg een meer helder en vriendelijk aanschijn, toen mej. VAN OS, aan de zijde haars echtgenoots, het orchest beklom, en zij te zamen, onder piano-geleide van den heer TOURS, het auditorium met een groot en geliefkoosd duo uit *Lucie de Lammermoor* verrasten. Op welk eene schitterende wijze muntte deze *vrouw* hier weder uit! Wij raden haar evenwel zich niet door den wierook te laten bedwelmen, en vooral niet *te veel* te zingen; de geestdrift en de dankbaarheid van het publiek hebben hare grenzen!! Wat het orchest betreft, hetzelve staat voor onze beoordeeling te hoog in waarde. De uitvoering der sinfonie was volmaakt, die van MENDELSOHNS *Meeresstille* onverbeterlijk, doch WEBERS *Euryante* werd met vermoeide armen en lippen onder handen genomen en moest het natuurlijk gevolg er van ondervinden. Vier ensemble-stukken en vier obligaten, *meer* wordt er niet verlangd. En hiermede groeten wij Eruditio Musica, en hopen het, in het volgende speelsaisoen, in verjeugde krachten weder te zien.

BÉMOL.

## MENGELINGEN.

### EEN TOONEEL UIT DEN CIRCASSISCHEN OORLOG.

Een ooggetuige, welke de verovering van de Circassische vesting Archulgo bijwoonde, verhaalt diensaangaande de volgende bijzonderheden:

Van al de tooneelen, welke bij deze gelegenheid zich voor mijne oogen hebben opgedaan, heeft vooral één den diepsten indruk in mijn gemoed achtergelaten. Het was kort voor het einde van het gevecht, toen ik, mijnen dapperen overste volgende, aan de spits van mijn tot weinige manschappen gesmolten bataljon, eene steile helling beklom. Het geschut op de hoogte was tot zwijgen gekomen; de wind scheidde de digte rookwolken, welke als een gordijn de vesting aan onze oogen onttogen, van een, en nu zag ik boven mij, op eene beperkte, van achteren gedekte rotsvlakte, naast eenen [illegible] afgrond, verscheidene circassische vrouwen staan. Onze gedurig meer voortdringende troepen verkondigden haar maar al te zeker haren nabij zijnden ondergang; maar, [illegible] vast besloten zijnde, niet levend in de handen onzer soldaten te vallen, spanden zij hare laatste krachten in, om den vijand tot verderf te zijn. Door den kruiddamp, die nu, hoe meer wij naderden, des te dooorschijnender werd, omhuld, schenen zij ons toe wraakengels te zijn, welke, uit de wolken nedergedaald, van den berg schrik en ontzetting afzonden. In de hitte van het gevecht hadden zij hare bovenkleederen weggeworpen, en hare lange haren fladderden in woeste wanorde rondom den half ontblooten hals en boezem. Een viertal vrouwen wentelde met de uiterste inspanning eene ontzaggelijke brok rots voort, en deed die op ons nedervallen. Deze steen rolde tot op een paar schreden van mij af, en sleepte verscheidene mijner soldaten mede. Ik zag eene jeugdige vrouw, welke tot dusverre, in doffe wanhoop verzonken, geen deel genomen had aan het bloedige schouwspel, plotseling uit hare schijnbare onverschilligheid ontwaken, en haar jeugdig kind, dat zich met kracht aan haar kleed vastklampte, op hare armen nemen. Ik zag, hoe zij het onnoozel wichtje bij het hoofd vatte, met eene krachtige hand tegen eenen uitstekende rotspunt verpletterde, het weenende in den afgrond slingerde, en daarna zelve in de diepte sprong. Verscheidene andere vrouwen volgden haar voorbeeld.

### ZIGTBARE ARMOEDE.

o Faam! wat maakt gij ons al diets?  
Gij spreekt van *overvloed*, en schijnt met ons te gekken,  
De schoonste meisjes hebben niets,  
Om borst en schouders zelf te dekken.

## ADVERTENTIEN.



## ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 24. Februarij. Sedert den 21. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Sarah of Jersey, J. Legros, Jersey, rogge; Eugène, H. H. Scheper, Odessa. Friends, J. Pigle, Yarmouth, Victoria, J. Snerken, Nantes, alle boekweit; Nordsterne, C. Hangberg, Messina, fruit; Johanna Cornelia, H. Leeuwen, Londen, tarwe; le Gustaaf, P. Durand, Bordeaux, wijn; Randers, J. Clausen, Messina, fruit; Henriette, W. Wumkes, l'Oriant, graan; Antonius, H. Govarts, stukgoed, Dolores, M. Eclexiago, aardappelen, beide Liverpool, Mathilda, L. Muffi, Trieste, boekweit; Sowinto, M. Nystrom, Marseille, erwten en boonen.

Voor Gend bestemd:

Johanna Maria, N. N. Svarre, Messina, fruit.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Francis Drake, C. H. Benter, Oostzee, de Maria, E. H. Ahrends, Rostock, Antonie, E. H. Mugge, New-Castle, Elfida, C. F. Sanstheben, Oostzee, Agenoria, T. Redford, New-Castle, de jufvrouw Sijntje, H. C. Bok, Avontuur, alle ballast, Elido Soho, J. Cullen, stukgoed en passagiers, Londen; Margaretha Dorothea, H. C. Hermansen, ballast, d'Antina, F. K. Alberts, dakpannen, beide Dantzich.

Van Gend gezeild:

Kong Sverer, A. Boerr, ballast, Oostzee; Sophia, J. C. Hagens, ballast, Hartlepool; Helena, J. C. Warne, ballast, Engeland.

Van Burnham gezeild:

The Hope, J. Shepard, ballast, Brightling, laatst van Vlissingen.

### Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 6 ure.  
Sluiting des avonds „ 6 „

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure, en de Rammekens- en Unionpoort ten 10 ure.

---

Londen, waar ik verbleef tot voor twaalf jaren. In mijne geboortestad terug gekeerd, vernam ik dat Jacob dezelve verlaten had, zonder aan iemand kennis van zijn verblijf gegeven te hebben.

Dit bedroefde mij, doch door mijnen handel genoodzaakt het land van alle zijden te doorkruissen, verhoopte ik hem wel ergens te zullen ontmoeten. Eens was ik in de gemeente, waarvan mejuffer zoo even gesproken heeft, aangekomen. Des avonds, na een uitstapje in het ronde gedaan te hebben, keerde ik terug naar mijn logement, toen ik, aan den boschwijk gekomen, eenen ouden man zag liggen.... Ik trad er bij en, verbeeldt u mijne verslagenheid, het was mijn vriend Jacob! Maar in welken toestand? Gescheurde kleederen om 't lijf, zonder schoenen aan de voeten; afgemat en versteven van de koude lag hij daar buiten zich zelven. Ik poogde hem tot bewustzijn te brengen; dan, vruchteloos; hij bezat geene krachten meer.

Eindelijk opent hij de oogen, beziet mij, slaakt eenen gil, en valt weder roerloos in mijne armen. Ik durfde mij geen enkel oogenblik verwijderen om hulp te zoeken. Op eens bekomt hij; helaas! het was de laatste maal! — Vriend, sprak zijn verbleekte mond, ik sterf; geene kunst nog zorgen kunnen mij meer in 't leven houden.... Ik gevoel het, mijn laatste uur is gekomen.... O, ik bid u, verwijder u niet; ik heb u slechts eenige woorden te zeggen... Ongelukken hebben mijn vermogen te niet gedaan; ik heb mij tot Amelie gewend, gij weet, die vondeling die thans rijk is; zij heeft mij niet willen helpen! neen, zij heeft mij verstooten en weggejaagd; en gij, mijn vriend, gij waart daar niet... mijn volkomen ondergang is hierop gevolgd. Sedert bedel ik; ja, sinds een half jaar, reik ik de hand uit om een stuk brood te verkrijgen en mijnen honger te verzadigen.... Gisteren, hoort gij wel? gisteren heb ik haar in de stad gezien en, o smaad! haar rijtuig heeft mij in 't voorbij rennen het aangezigt met modder bespat!.... O, dan hebben mijne zinnen mij begeven, ik ben de stad uitgegaan, heb honger en koude vergeten; ik heb niet meer gebedeld, en gij ziet, mijn vriend, de honger en de koude hebben mij gevonden... ik sterf... vaarwel.... mijn vriend, wat haar betreft, ik ver.......

Jacob kon het laatste woord niet eindigen, zijne oogen sloten zich en mijn oude vriend was dood. Wat ik toen onderstond, kan ik u niet uitdrukken. Met behulp van een voorbijganger bragt ik het lijk naar 't dorp en deed aldaar tot deszelfs eerlijke begrafenis beschikken, en den zelfden nacht plantte ik een kruis op de plaats, waar de ongelukkige vertooteling den laatsten snik had gegeven.

Des anderen daags begaf ik mij naar de stad en zocht in alle hotels naar Amelie, welke ik eindelijk vond. — Waar is uw vader? vroeg ik haar. — Mijn vader, antwoordde zij verschrikt, dat weet ik niet. — Kom dan, riep ik haar toe, ik zal hem u aanwijzen! Zij dorst mij niet wederstaan. Ik bragt haar bij het lijk en vertelde haar 's mans dood; daarna geleidde ik ze naar het kruis, en verhaalde mijns vriends laatste woorden; deze waren een schrikvol geheim..... Had hij haar vervloekt? Had hij haar vergeven? De ontaarde gevoelde dit.... Zoo bleek als de dood, stond zij daar nu ook roerloos. Eensklaps zeeg zij neêr en, de aarde kussende en met hare te late berouw-tranen besproeijende, deed zij den eed, van zich voortaan, of zijner vergiffenis waardig te maken, of wel zijnen vloek van haar af te bidden.

Zij is hare belofte getrouw gebleven. De ongelukkigen hebben sedert troost en bijstand in haar gevonden, en tot het einde van haar leven ging zij te Kers-avond, verjaring van haars weldoeners dood, bij het kruis weenen, smeeken en bidden. — Zij was het, die gij daar zaagt, jufvrouw; zij was de geest. — Ja, zij heeft mij met de omstandigheid van 's vaders doet bekend gemaakt; toen zij haar dat afrukte, zag zij in dat voorvallende verzekering van den vloek haars vaders en eene bovennatuurlijke betrekking, dat zij niet weerdig was den rouw over hem te dragen; maar wanneer zij het haar terugbragt, o! dan twijfelde zij niet meer dan hare vergiffenis, en 't hart vol vreugde, riep zij uit: » ik dank u dit week ge... O, mijn vriend, voegde de grijsaart er bij, terwijl hij zijne handen hemelwaarts hief, verheug u! zij is in den gelukzaligheid gestorven... en tranen vloeiden langs zijne wangen. — Wij allen waren aangedaan. Eene doodsche stilte bleef eenige stonden onder ons heerschen, toen eensklaps de deur der kamer geweldig werd opengestooten; wij verschrikten allen.... maar het was de knecht die ons kwam berigten, dat de postwagen was aangekomen.

---


TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIERE.